

Fra Kvinnepolitisk utvalg i SV
Kvinnepolitisk leder Marthe Hammer
mchammer@online.no

29.09.14

Til Regjeringen, Helse- og omsorgsdepartementet
postmottak@hod.dep.no

Svar til «Høring - presisering av grensen for senabort»

Helse- og omsorgsdepartementet har sendt ut et høringsforslag til endringer i abortforskriften. Endringene skal presisere gjeldende yttergrense for når abort kan innvilges ved vurdering av fosterets levedyktighet. Det foreslås at det fremgår av forskriften at foster skal antas å være levedyktig etter utgangen av 22. svangerskapsuke. Under er Kvinnepolitisk utvalg i SV sitt innspill.

I følge abortloven er øvre grense for tillatt abort satt ved fosterets levedyktighet og det er ikke angitt en absolutt øvre grense utover det. Det er presisert at levedyktighet må vurderes i hvert enkelt tilfelle og ikke alene ut fra svangerskapslengde. Ved norske nyfødtavdelinger følger man en praksis hvor man forsøker å redde antatt friske barn som fødes etter 23 uker, og dette regnes derfor som grensen for levedyktighet.

Adgangen til senabort er en beskyttelse for de aller mest sårbare kvinnene. Ofte er dette kvinner som sliter med rus og psykiatri, eller som har blitt utsatt for voldtekt eller incest. I slike spesielle tilfeller hender det at kvinner fortrengrer graviditeten og/eller er ute av stand til å benytte systemer for abortsøknader.

Fram til 2011 hadde abortnemndene muligheten til å utvise skjønn i forbindelse med søknader om senaborter. Abortklagenemnda hadde da innvilget 17 såkalte senaborter på 11 år, og i kun ett eneste tilfelle ble det innvilget abort så sent som mellom uke 23 og 24. Sistnevnte ble innvilget grunnet særs graverende omstendigheter.

I høringsforslaget fastslås det at det ikke skal innvilges abort på grunn av kvinnens fysiske og psykiske helse, livssituasjon eller på grunn av forhold som rammes av straffeloven (bla. incest, voldtekt) etter at fosteret er 22 fullgatte uker (21+6). Direktoratets presisering av gjeldende rett gir altså en uke mellom abortgrensen og det som praktiseres som levedyktighetsgrensen ved norske nyfødtavdelinger. Innføring av en slik unødvendig lav og absolutt grense fjerner muligheten til å utvise skjønn, som abortnemndene tidligere har hatt, og er i tillegg i strid med abortloven.

Grunnlaget for endringen er en rapport utarbeidet av en uavhengig ekspertgruppe, som tilsynelatende anbefalte en øvre grense på 22 uker. Men ekspertgruppen ble kun spurt om man skulle sette grensen enda lavere enn 22 uker eller eventuelt opprettholde 22 uker som øvre grense, ikke om det kunne være aktuelt å sette grensen høyere eller andre alternativ. Ekspertgruppa selv (og Klagenemnda for abort) viser til at det ikke finnes forskning på at en har overlevelse før etter 23 uker. Selv for barn født mellom 23-24 veker er det ikke store sjanser for overlevelse. Ut fra de studiene som fins er overlevelse kun på 11-16 % , og vil da altså variere fra foster til foster. Det er altså lav overlevelse selv for fostre mellom 23 og 24 uker, og naturligvis vil for eksempel et sårbart foster med abstinenser grunnet mors rusmisbruk

være enda mer utsatt.

Øvre grense for tillatt abort bør settes ved fosterets levedyktighet. Abortnemndene må få beholde den tidligere muligheten til å utvise skjønn i samsvar med abortloven.

Det er det stille angrepet på abortloven som ikke har de store masser i ryggen, som ikke har fått demonstrasjonstog for sin sak, men som like fullt er en avgjørende rettighet for de få, sårbare og utsatte kvinnene som dette gjelder.

Mvh

Marthe Hammer (sign.)